

Sele, forbeholdende mig naturligtvis, at der maatte kunne være Tale om en helbigere Redaktion, men Fordelingsmaaden er efter min Mening fuldstændig feilagtig, om ikke af andre Grunde saa paa Grund af det, hvormed vi bleve enige ifjor, at man ikke skal paalægge de kommunale Raad den Slags Hverv. Smidlertid er der jo en kraftig Udvikling i Organisationen paa dette Omraade, nemlig Husflidsomraadet, som mægtelig vil kunne staa ved Siden af den Organisation, der er tilstede ved Uddelingen af Præmier for ypperlig Dyrkning af Huslodder. Den var ikke tilstede ifjor, og derfor vilde den ærede Minister ikke støtte Forslaget. Nu derimod har jeg Haab om, at han vil modtage Bevillingen og efter bedste Skjøn anbringe i alt Fald Noget af den. Det ærede Medlem for Solbak Amts 5te Valgfreds kunde ikke forstaa, hvad "kvindeligt Hushold" var. Jeg finder mig forpligtet til at hævde dette Udtryk, da det ærede Medlem, som har stillet Forslaget, har taget disse Ord fra Forslaget, som det løb ifjor. Dette, at det ærede Medlem ikke kan forstaa det, er mig kun en Bestyrrelse af, hvorledes de henholdsvis til særlige Coner staa i uadskillelig Virksomhedsforbindelse; der, hvor Villien er stadig, kan Forstanden heller ikke rigtig komme med; det skal nok staa til, og dette har vist sin Grund i Villien. Alle disse Talemaader om, at det ikke nytter Noget, at det er saa ubetydeligt, at man kan dele 8 Rd. 2 Mk. ud til hvert Sogneraad, at Husmandspræmierne blive til en Kop Kaffe osv., hjælpe ikke, vi have større Kyndighed i den Retning end baade den ærede Ordfører og — vil jeg vove at sige, uagtet det vistnok er noget dristigt, — noget andet Medlem af Finantsudvalget. Disse Præmier have virket fortrinlig, og det er Stude, at det ikke var noget større Beløb, der bevilgedes hertil. Naar Finantsudvalget siger, at det vistnok vilde være rigtigt at udsætte Dommen osv., saa fritager jeg Finantsudvalget for nogen Dom; den er overflødig og vil i modsat Fald være aldeles utilstrækkelig. Dette har jeg at bemærke til det første Forslag. Jeg vil tilraade, at man vedtager Bevillingen; man kan undersøge Redaktionen lidt næriere, men man skal ikke gaa ind paa Fordelingen gennem Kommunalraadene. — Hvad Forslaget under Nr. 2 angaar af det ærede Medlem for Horsens (Bajer), da vil jeg ogsaa stemme for det. Jeg tror ikke, at det behøver saa store Forberedelser for at vedtages, og jeg undrer mig over, at det ærede Medlem opfordrede Hinget til at vedtage det; thi „Hinget“ vil sige Flexallet, og se vi hen til Hensynet til, hvem der har stillet Forslaget, maatte det være vedtaget af sig selv. — Der staaar altsaa tilbage at gjøre klart, hvad Hushold er. Den ærede Ordfører mente, at der var noget Mandeligt og Hjerteligt i dette Hushold, det var den aandelige og hjertelige Side af Kvindens Virksomhed; men dette er jo Hus-

ligheden, der gaar den ærede Ordfører feil i Byen. I Husligheden er der noget Mandeligt og Hjerteligt, men Husholdet er, om jeg saa maa sige, et rent Pligtbegreb, en ren Gjæringsgag, som har meget Mindre med den aandelige Side, med Kvindeligheden at gjøre, og jeg er overbevist om, at alle de Herrer, som have saa overordentlig Meget mod dette Forslag, skulle ude i Landet høre samme Dom om den gode Virkning af dette Forslag som den, der nu lyder om det Forslag, der blev vedtaget ifjor, om ypperlig Dyrkning af Huslodder. Dette Forslag fandt ligesaa lidt Understøttelse fra samme Side som det nu foreliggende, og det er ganske mærkværdigt, hvor man er opfindsom for at undgaa disse Bevillinger, der gaa lige ind i Lommerne paa de Folk, som man giver sig ud for at tage særlig Hensyn til i Lovgivnings- og Bevillingsager. Denne Undgaaen er altid kommen fra en vis Side, hvor det gjælder om just ikke at spidse Folk af med, men i alt Fald at yde dem Noget, som de have mindre Brug for. Men komme vi ind paa Noget, som de have Brug for, men som har den forbigrede Egenstabs, at det koster os Noget, saa er der ingen Nødsbonhed tilstede. Man er meget rigelig med Noget, som man kalder Rettigheder, Bærdighed og Myndighed, men naar det er Noget, som kunde opmuntre til at grundlægge det timelige Velvære for derpaa at bygge det aandelige, ere Midler ikke forhaanden, som Christian den Fjerde sagde. — Jeg kommer nu sluttelig til at omtale et Par mindre Hensstillinger, i hvilke jeg har den Være og Glæde at være enig med Finantsudvalget, og særlig med Hensyn til Betalingen for Landbohøjskolens Lærlinge. Jeg tror, at det er en rigtig Grundsatning — og i dette Spørgsmaal har jeg altid været enig med den Side, hvortil Finantsudvalgets Flertal hører — at vi skulle sætte Skolepengene saaledes, at de, der have Raad og Evne til at betale, betale fuldt ud for den gode Undervisning, de nyde, men at man skal lade de mindre Bemidlede faae Afgang til samme gode Undervisning ved at nedsætte Betalingen forholdsvis for dem lige indtil fuldstændig Friplads. Det er en Grundsatning, tror jeg, som man maa finde ikke er stet Fyldest, og jeg er enig med den ærede sidste Tale i, at man er bleven staaende ved at forhøje Betalingen for dem, der kunne betale, men ikke har givet en tilsvarende Nedsættelse for dem, der ikke kunne betale. Det er en Feil hos Folkethinget, som forekommer mig at vide om, at det er mere tilbøieligt til at tage end til at give — og saa kunne vi forresten sige: det salig Folkething. — Med Hensyn til Zifferet er jeg enig med Finantsudvalget, og det har glædet mig overmaade meget at se denne Hensstilling under Nr. 59. Jeg tror, at den ærede Minister vil lade sig det være magtpaaliggende at fremme denne Sag. Jeg skal troste det ærede Finantsudvalg, og særlig den ærede Ordfører med, at hvis en Sag, som